FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT FRANCIS G. JACOBS

föredraget den 22 november 2001 [1]

1. Kommissionen har väckt talan om fastställelse av att Italien har åsidosatt sina skyldigheter enligt gemenskapsbestämmelserna om gemenskapernas egna medel genom att inte ha ställt 29 223 322 226 ITL jämte ränta till kommissionens förfogande från och med den 1 januari 1996.

2. Tvisten avser avgifter på import till Italien från tredje länder av varor avsedda för den självständiga republiken San Marino. Före december 1992 tog Italien ut tullavgifter på sådana varor i enlighet med en konvention mellan de två staterna. Parterna är överens om att dessa avgifter inte utgör en del av gemenskapens egna medel, eftersom San Marino inte är en medlemsstat i Europeiska unionen. Det förefaller emellertid som om Italien under åren 1979—1984 felaktigt redovisade sådana avgifter till kommissionen som egna medel och sedan försökte rätta denna överbetalning genom att minska betalningar som rätteligen skulle betalas som egna medel med ett belopp som uppgavs motsvara de avgifter som felaktigt betalats. Under åren 1990—1992 minskade Italien det belopp som betalats till kommissionen som egna medel med ett belopp som uppgavs motsvara avgifter som tagits ut på import av varor avsedda för San Marino. Kommissionen har, även om den har medgett att sådana avgifter inte utgör gemenskapens egna medel, ifrågasatt de belopp som enligt Italien skall tillräknas denna stat. Eftersom försök att komma överens om ett sammanlagt belopp har misslyckats, har kommissionen yrkat betalning av de belopp som dragits av eller hållits inne jämte ränta.

Tillämpliga bestämmelser

3. Enligt artikel 2b i rådets beslut 70/243 [2] skall tullar enligt gemensamma tulltaxan utgöra egna medel som skall ingå i gemenskapernas budget. Enligt artikel 6.1 skall gemenskapens medel uppbäras av medlemsstaterna och ställas till kommissionens förfogande. Beslut 70/243, vilket trädde i

1 — Originalspråk: engelska.

2 — Rådets beslut 70/243/EKSG, EEG, Euratom av den 21 april 1970 om ersättandet av medlemsstaternas ekonomiska bidrag med gemenskapernas egna medel, EGT 1970, s. 224.

kraft den 1 januari 1971, ersattes av rådets beslut 85/257[3] med verkan från och med den 1 januari 1986, vilket i sin tur ersattes av rådets beslut 88/376[4] med verkan från och med den 1 januari 1988.

4. Förordning nr 2891/77 genom vilken beslut 70/243 införlivades[5], trädde i kraft från och med räkenskapsåret 1978. Enligt artikel 1 skall gemenskapernas egna medel upprättas av medlemsstaterna och tillhandahållas kommissionen.

5. I artikel 2 föreskrivs följande:

"Vid tillämpningen av denna förordning skall ett anspråk anses bli fastställt så snart som medlemsstatens behöriga organ i behörig ordning har fastställt motsvarande anspråk.

Om det blir nödvändigt att rätta ett fastställande som skett i enlighet med första stycket skall medlemsstatens behöriga organ göra ett nytt fastställande."

6. Enligt artikel 3 skall medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att dokument avseende fastställandet och tillhandahållandet av egna medel bevaras för en period på tre kalenderår, från utgången av det år som dessa dokument avser.

7. Enligt artikel 9.1 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.

8. Enligt artikel 18.1 skall medlemsstaterna genomföra kontrollerna och undersökningarna avseende fastställande och tillhandahållande av egna medel. Enligt artikel 18.2 skall medlemsstaterna genomföra ytterligare kontroller på kommissionens motiverade begäran och låta kommissionen, på dess begäran, medverka vid de kontroller som medlemsstaterna utför.

3 — Rådets beslut 85/257/EEG, Euratom av den 7 maj 1985 om gemenskapernas system med egna medel, EGT L 128, s. 15. Artiklarna 2b och 7.1 motsvarar artiklarna 2b och 6.1 i beslut 70/243.

4 — Rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av den 24 juni 1988 om systemet med gemenskapens egna medel, EGT L 185, s. 24. Artiklarna 2.b och 8.1 motsvarar artiklarna 2b och 7.1 i beslut 85/257.

5 — Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 2891/77 av den 19 december 1977 om genomförande av beslutet av den 21 april 1970 om att ersätta medlemsstaternas finansiella bidrag med gemenskapernas egna medel, EGT L 336, s. 1.

9. Förordning nr 2891/77 ersattes av förordning nr 1552/89 [6], med verkan från den 1 januari 1989. Artiklarna 1, 2, 3, 9.1 samt 18.1 och 18.2 i förordning nr 2891/77 återfinns i allt väsentligt i förordning nr 1552/89. [7] I denna förordning infördes ett nytt andra stycke i artikel 3, i vilket följande föreskrivs:

"Om en granskning av dessa dokument genomförd av de nationella myndigheterna på egen hand eller i samarbete med kommissionen visar att ett fastställande kan behöva rättas, skall dokumenten bevaras för en tillräckligt lång tid utöver fristen i första stycket för att möjliggöra att rättelsen genomförs och övervakas."

10. I artikel 11 i förordning nr 1552/89 föreskrivs följande:

"En försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 medför att den berörda medlemsstaten skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig offentlig finansiering, ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden."

Bakgrund

11. Under perioden den 1 januari 1979 till den 30 november 1992, [8] utgjorde San Marino en del av det italienska tullområdet enligt Avtalet om vänskap och god grannsämja mellan San Marino och Italien av den 31 mars 1939, vilket var tillämpligt även efter det att Italien anslutit sig till Europeiska ekonomiska gemenskapen i enlighet med artikel 234 i EG-fördraget (nu artikel 307 EG). Med stöd av detta avtal, särskilt artikel 52 i avtalet, lät San Marino Italien ta ut avgifter på import till Italien av varor avsedda för konsumtion i San Marino. Dessa avgifter betalades således till den italienska statskassan, och i gengäld erhöll San Marino ett årligt fast kompensationsbelopp som utbetalades av den italienska staten. [9]

12. Det förefaller som om de avgifter som Italien under åren 1979—1984 tog ut på

6 — Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41.

7 — Artiklarna 1, 2, 3.1, 9.1 och 18.1 och 18.2.

8 — Fram till dess att Interimsavtalet om handel och tullunion mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken San Marino av den 16 december 1991 (EGT L 359, 1992, s. 14) trädde i kraft.

9 — 84 miljarder ITL för perioden 1979—1989.

import av varor från tredje länder som var avsedda för San Marino ingick i de sammanlagda tullavgifterna på import till Italien från tredje länder och felaktigt redovisades till kommissionen som gemenskapens egna medel. I juni 1985 frågade Italien kommissionen huruvida den kunde rätta denna överbetalning genom att dra av det överbetalda beloppet på 9 410 311 986 ITL från senare belopp som skall betalas som gemenskapens egna medel och i framtiden göra regelmässiga avdrag före det att betalning sker så att det i det belopp som betalas som gemenskapens egna medel inte skulle ingå belopp som det skulle erläggas tull för från import från tredje länder av varor som var avsedda för San Marino. Kommissionen uppgav i sitt svar att en sådant avdrag endast kunde göras då de kontroller som genomfördes enligt förordning nr 2891/77 visade att det var motiverat.

13. Mellan år 1985 och år 1996 ägde en utdragen skriftväxling rum, som avbröts av periodiskt återkommande möten mellan kommissionen och de italienska myndigheterna, om huruvida det var rättsenligt att göra ett sådant avdrag och om vilka åtgärder som skulle vidtas för att säkerställa att avgifter på import av varor avsedda för San Marino redovisades separat från avgifterna på annan sådan import av varor till Italien. Den huvudsakliga händelseutvecklingen under den perioden kan sammanfattas enligt följande.

14. Genom skrivelse av den 11 juni 1987 godtog kommissionen principen om avdrag, både för framtiden och som ett sätt att rätta en del av den överbetalning som redan gjorts. I skrivelsen angavs följande:

"Samtliga dessa belopp — gamla och framtida — godtas endast under förutsättning att kontrollåtgärder vidtas tillsammans med kommissionen i enlighet med förordning nr 2891/77.

Allmänt sett förväntar sig kommissionen att de italienska myndigheterna gör allt som är nödvändigt för att försäkra sig om att import som är avsedd för San Marino inte senare återimporteras till Italien. Kommissionen anser att förevarande överenskommelse kan ifrågasättas om det sker en oförklarlig ökning av import från tredje länder som är avsedd för San Marino.

De italienska myndigheterna får göra de föreslagna avdragen så snart som kommissionen har mottagit myndigheternas samtycke till ovanstående."

15. Enligt kommissionen drog de italienska myndigheterna i oktober 1988 av de belopp som överbetalats för perioden mellan år 1982 och år 1984 (5 269 620 911 ITL), även om de inte godtog villkoren i kommis-

sionens skrivelse från juni 1987 förrän i mars 1990, när de godtog förslaget om gemensamma kontrollåtgärder.

16. I maj 1991 översände kommissionen till de italienska myndigheterna en rapport om kontrollåtgärderna avseende Italiens kontroller av egna medel som kommissionen tillsammans med de italienska myndigheterna genomfört i april 1990 och i januari/februari 1991 i enlighet med artikel 18.2 i förordning nr 1552/89. [10] Denna rapport omfattade kontrollbesök vid generaldirektoratet vid det italienska finansministeriet med ansvar för tullar och indirekta skatter och vid tullkontoren i Rimini och Trieste.

17. I rapporten angavs att de villkor som anges i skrivelsen av den 11 juni 1987 inte hade uppfyllts. Eftersom det inte förekom någon övervakning vid gränsen mellan Italien och San Marino och eftersom det gjordes bristfälliga kontroller, kunde det inte uteslutas att det förekom en betydande handel mellan tredje länder och gemenskapen via San Marino och att Italien följaktligen, för att hindra förlust av gemenskapens egna medel, fullständigt skulle se över de belopp som denna medlemsstat försökte dra av med avseende på perioden mellan år 1979 och år 1989 och förbättra dess kontrollsystem innan fler avdrag kunde tillåtas.

18. Kommissionen har angett att de italienska myndigheterna, oberoende av skrivelsen, i oktober 1991 från det belopp som skall betalas som gemenskapens egna medel drog av 4 140 691 075 ITL, motsvarande avgifter som den ansåg felaktigt hade utbetalats till kommissionen för åren 1979—1981, och senare minskade det belopp som betalats som egna medel för åren 1990—1992 med 19 813 010 240 ITL. Tillsammans med de avdrag som redan gjorts år 1988 för åren 1982—1984, uppgick det sammanlagda beloppet som dragits av till 29 223 322 226 ITL. [11]

19. I januari 1992 ifrågasatte de italienska myndigheterna slutsatserna i kommissionens rapport om deras kontroller, och uppgav att de regler som gäller för handeln mellan Italien och San Marino och de kontroller som gjorts enligt deras mening var lämpliga, samt att det ankom på kommissionen att bevisa motsatsen.

20. Kommissionen svarade i juni 1992, varvid den upprepade den oro som den gett uttryck för i sin tidigare rapport och angav att det ankom på Italien att tillhandahålla tullhandlingar för att motivera de avdrag som gjorts.

10 — Anges i fotnot 6.

11 — Under åren 1985—1989 förefaller det som om 22 425 598 940 ITL betalades till kommissionen som egna medel. Detta belopp har emellertid ännu inte återkrävts av Italien genom avdrag.

21. Kommissionen skrev igen i februari 1994 och påpekade att de belopp som Italien tillerkänt import som var avsedd för San Marino dels nästan hade tredubblats mellan åren 1986 och 1992 och var oproportionerligt höga mot bakgrund av San Marinos interna konsumtion, dels inte hade beräknats i enlighet med kontrollerbara ekonomiska indikatorer för åren 1979—1992. För att lösa denna tvist föreslog kommissionen, i denna skrivelse, de italienska myndigheterna en metod för beräkning av de belopp som skall dras av för perioden i fråga, i huvudsak med hänvisning till antalet invånare i de två länderna, och en korrigerande koefficient för att avspegla deras respektive förmögenhetsnivå. Denna metod resulterade i ett avdrag för perioden i fråga med 10 183 694 361 ITL. Kommissionen anmodade följaktligen de italienska myndigheterna att senast den 1 maj 1994 till den överföra 19 039 627 865 ITL, vilket motsvarade det belopp som Italien redan hade dragit av minus det belopp som kommissionen betraktade som korrekt avdrag.

22. Italien svarade i april 1994 och avvisade begreppet statistisk metod för att beräkna det belopp som skall dras av. Bortsett från att de italienska myndigheterna gjorde ett allmänt förbehåll avseende värdet av ett statistiskt tillvägagångssätt, kritiserade myndigheterna även dels (i) att kommissionen inte i beräkningen tagit med turisthandeln när den fastställde antalet invånare i de två staterna, dels (ii) de makroekonomiska indikatorer som användes av kommissionen för att fastställa deras förmögenhet. De italienska myndigheterna uppgav att kommissionen måste godta de siffror som enligt deras intyganden var korrekta.

23. Kommissionen svarade i juni 1994 och upprepade att den i sin rapport för åren 1990/1991 hade dragit slutsatsen att man inte kan stödja sig på de italienska tullförfarandena för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen. Eftersom det skulle bli mycket svårt eller till och med omöjligt att återskapa de korrekta beloppen på grundval av tulldeklarationerna, hade kommissionen föreslagit ett alternativt och rimligt tillvägagångssätt. Kommissionen medgav emellertid att den skulle kunna godta en ändrad koefficient och ta turisthandeln med i beräkningen, och uppmanade de italienska myndigheterna att före den 15 augusti 1994 lägga fram ett sådant förslag på grundval av kontrollerbara uppgifter.

24. Italien avböjde i svarsskrivelse av den 8 augusti 1994 att följa denna uppmaning och upprepade kritiken från sin tidigare skrivelse mot kommissionens metod, och betonade ytterligare en gång att den enda rättsenliga metoden att beräkna de korrekta avdragen var på grundval av de relevanta italienska tullhandlingarna.

25. I oktober 1994 anmodade kommissionen därför de italienska myndigheterna att rättfärdiga de begärda beloppen genom att göra en hänvisning till sådana handlingar, och betonade att det måste visas både att

San Marino varit den slutliga destinationen för varorna i fråga och att dessa varor verkligen nått San Marino och integrerats fullständigt i dess ekonomi. Kommissionen tillade att om den inte senast den 1 december 1994 fått en analys av de begärda beloppen med hänvisning till tulldokumenten (dokumentnummer, datum för godkännande, taxenumrering, värde och mängd) och namnet på det tullkontor där formaliteterna för import genomfördes, skulle det inte kunna godkänna något avdrag som föreslagits eller som redan gjorts.

26. Den 2 december 1994 svarade de italienska myndigheterna och uppgav att det inte var möjligt att åstadkomma allt pappersarbete inom den korta tidsperiod som kommissionen fastställt. Om kommissionen insisterade på att få handlingarna, skulle det krävas att kommissionen beviljar en obestämd tidsfrist. I varje fall borde kommissionen godta de siffror som Italien tillhandahållit, och att det på sin höjd skulle göras några punktkontroller som skall överenskommas med kommissionen.

27. I skrivelse av den 28 juli 1995, som rättades genom skrivelse av den 8 november 1995, angav kommissionen att den inte kunde godta Italiens argument. Av de skäl som angavs i den tidigare skriftväxlingen kunde den följaktligen inte godta att de avdrag som föreslagits eller som redan gjorts var rättsenliga, och upprepade sin begäran om betalning av 29 223 322 226 ITL, samt påpekade att om detta belopp inte betalas inom tre månader, skulle ränta börja utgå enligt artikel 11 i förordning nr 1552/89.

28. Genom skrivelser i oktober och december 1995 svarade Italien att denna medlemsstat inte kunde tillmötesgå kommissionens begäran, eftersom den var oberättigad avseende såväl kapitalbeloppet som räntan.

29. Kommissionen påbörjade följaktligen det administrativa förfarande som avses i artikel 226 EG, varvid båda parter huvudsakligen upprepade de ståndpunkter som de gett uttryck för i den tidigare skriftväxlingen. Kommissionen, som var missnöjd med Italiens ställningstagande, väckte förevarande talan vid domstolen.

Tvisten vid domstolen

30. Såsom det har påpekats är parterna överens om att de tullavgifter som Italien har uppburit till följd av 1939 års avtal om varor från tredje länder som är avsedda för San Marino inte utgör gemenskapens egna medel. Jag kommer nedan att kalla sådana avgifter San Marino-avgifter. Av detta följer att San Marino-avgifter inte skall betalas till kommissionen och att San

Marino-avgifter som kan ha betalats till kommissionen har betalats felaktigt. Av yttrandena följer att kommissionen godtar denna bedömning.

31. Kommissionen har i huvudsak framhållit att det inte är tillåtet för Italien — särskilt eftersom det inte är förenligt med kommissionens roll som förvaltare av gemenskapsbudgeten — vare sig att återkräva gamla, felaktiga betalningar genom att dra av ett motsvarande belopp från avgifter som skall betalas till kommissionen som egna medel eller, när den gör egna medel tillgängliga för kommissionen, att kvarhålla belopp som den uppger motsvarar San Marino-avgifter, utan att i något av fallen lägga fram tillförlitlig bevisning för att beloppen i fråga verkligen är San Marino-avgifter.

32. Närmare bestämt anser kommissionen att Italien inte har lagt fram tillförlitlig bevisning för att varorna på vilka det enligt vad som anförts tagits ut San Marino-avgifter verkligen nådde San Marino och att de stannade där. Den rapport som utarbetades av kommissionens tjänstemän under åren 1990 och 1991 ledde till allvarlig oro. I rapporten angavs att de italienska förfarandena — mot bakgrund av den bristande kontrollen vid gränsen mellan Italien och San Marino — för att kontrollera dokumenten inte räckte för att garantera att varor som importerats till Italien från tredje länder och som är avsedda för San Marino verkligen kom fram dit eller att gemenskapens tullavgifter korrekt togs ut på varor som återexporterats till gemenskapen från San Marino. I rapporten fastställdes särskilt följande omständigheter, vilka föranledde kommissionen att ifrågasätta avdragens lagenlighet.

33. Enligt rappporten tillämpade tullkontoren samma regler för varor som var avsedda för San Marino som för alla andra varor vars destination var okänd när formaliteterna för övergång till fri rörlighet fullgjorts och när det i tulldeklarationen angavs flera destinationer, vilket innebar att den mängd varor som uppgavs ha importerats till San Marino var högre än den mängd som verkligen importerats. Exempelvis framgick det vid den kontroll som gjordes av tullkontoret i Trieste att det förelåg en skillnad på 452,2 miljoner ITL mellan det avdrag som Italien begärt [12] på grundval av de regler som användes (487,6 miljoner ITL) och de faktiska avgifter som betalats enligt en kontroll av tulldeklarationer avseende varor som uppges vara avsedda för San Marino (35,4 miljoner ITL).

34. I rapporten framgår även att det var betydande dröjsmål mellan den dag då de

12 — Såsom anges i fotnot 11, har avgifter som uppbars år 1989 och som det hävdas har betalats till kommissionen ännu inte dragits av av Italien och är därför inte direkt föremål för förevarande förfarande.

fordon som transporterade varor avsedda för San Marino lämnade det italienska tullområdet och den dag då sådana varor togs om hand av behöriga tullmyndigheter i San Marino, och begärde att en mycket kortare tidsfrist skulle fastställas med hänvisning till längden av ett visst fordons färd.

35. Med beaktande av tullstatusen på det gods som lämnade San Marino, framhävdes det i rapporten att det fanns bristfälligheter i förfarandet för identifiering av sådana varor och för tillämpning av den gemensamma tulltaxan på dem.

36. I rapporten anges även att det föreföll som om det inte fanns något system för redovisning av importavgifter som till en början tagits ut på varor avsedda för San Marino vilka senare antingen aldrig kom fram dit eller återexporterades till gemenskapen, efter det att de kommit fram.

37. Som ett exempel på en transaktion som innebär att viss handel mellan tredje länder och gemenskapen går genom San Marino, anges i rapporten fallet med ett bolag med säte i San Marino som genom en enda transaktion importerade 700 000 kg hund- och kattmat från Förenta staterna. Mot bakgrund av antalet invånare (cirka 22 500), menar kommissionen att denna transaktion är särskilt onormal om man ser till en verklig integrering av varorna.

38. Slutligen anges i rapporten en betydande ökning dels under perioden 1979—1985, dels 1986—1989, av import som uppenbarligen var avsedd för San Marino, vilken motsvarade en betydande ökning av de belopp som Italien avsåg att dra av från de belopp som skulle betalas som egna medel.

39. Italien har huvudsakligen gjort gällande att gemenskapsrätten ger medlemsstaterna rätten att fastställa egna medel, vilka när de fastställts skall göras tillgängliga för kommissionen. Mot bakgrund av att det inte är tvistigt att San Marino—avgifter inte är gemenskapens egna medel, ankommer det på kommissionen såsom sökande att bevisa att beloppen i fråga faktiskt inte avsåg import av varor avsedda för San Marino. Fram till dess att det har fastställts att de mottagna medlen i fråga är egna medel, är det inte meningsfullt att tala om avdrag.

40. Italien har på flera ställen hänvisat både till Interimsavtalet om handel- och tullunion mellan gemenskapen och San

Marino [13] och till beslut nr 1/93 av samarbetskommittén EG—San Marino. [14] Italien har åberopat Interimsavtalet och beslut 1/93 huvudsakligen för att försöka vederlägga den kritik som framförts av kommissionen avseende det tullförfarande som var tillämpligt under perioden i fråga i förevarande mål, nämligen under åren 1979—1992, innan Interimsavtalet trädde i kraft. Italiens argument går huvudsakligen ut på att det inte är möjligt för kommissionen att, i den mån förfarandena enligt Interimsavtalet liknar dem som föregick det avtalet, kritisera dessa förfaranden.

Bedömning

41. Jag kan inte godta att den vanliga metoden att behandla San Marino-avgifter enligt Interimsavtalet och enligt beslut 1/93 skulle vara relevant för frågan vid domstolen i förevarande fall, nämligen huruvida kommissionen kan få framgång med sin talan om att Italien skall betala belopp som uppges motsvara San Marino-avgifter som dragits av eller hållits inne från de belopp som skall betalas till kommissionen såsom egna medel. Såsom kommissionen har påpekat, innebar Interimsavtalet och beslut 1/93 en betydande ändring av det sätt på vilket San Marino-avgifter uppbärs och av de därmed förbundna förfarandena för att kontrollera och redovisa sådana avgifter.

42. Jag anser inte heller att det är till hjälp att analysera förevarande fall i termer av bevisbörda. Samma fråga hade kunnat uppkomma vid domstolen om Italien, i stället för att göra de avdrag som ledde till förevarande förfarande, utan framgång hade försökt få återbetalning från kommissionen och senare väckt talan mot denna institution. Under alla omständigheter grundas det system enligt vilket tullavgifterna ställs till kommissionens förfogande som gemenskapens egna medel på tulladministrationen i medlemsstaterna. Enligt sunt förnuft kan inte kommissionen som bevis åberopa tullhandlingar som upprättats på nationella tullkontor. [15] Detta gäller särskilt mot bakgrund av att Italien i sin skrivelse av den 2 december 1994 angav att det skulle vara en enorm uppgift för dessa kontor att framställa all bevisning, och innebära enorma kostnader.

43. Gemenskapslagstiftningen om egna medel förpliktar medlemsstaterna att fastställa gemenskapens egna medel genom att fastställa eller beräkna det motsvarande

13 — Anges i fotnot 8.

14 — Beslut nr 1/93 av den 27 juli 1993 om fastställande av närmare bestämmelser om överföring till San Marinos statskassa av importavgifter som gemenskapen driver in för Republiken San Marinos räkning, EGT L 208, s. 38.

15 — Se analogt domen av den 6 mars 2001 i mål C-278/98, Nederländerna mot kommissionen, REG 2001, s. I-1501, punkterna 39—41 i avgörandet och däri angiven praxis.

beloppet.[16] Det är uppenbart att Italien inte gjorde detta korrekt avseende åren 1979—1984, när de belopp som betalades till kommissionen som egna medel felaktigt omfattade San Marino-avgifter. Dessutom krävs, när det blir nödvändigt att rätta ett upprättat fastställande, att medlemsstatens behöriga organ i fråga kan göra ett nytt fastställande.[17]

44. Enligt denna lagstiftning krävs även att medlemsstaterna vidtar lämpliga åtgärder för att säkerställa att dokument avseende fastställandet och tillhandahållandet av egna medel bevaras för en period på åtminstone tre kalenderår, från utgången av det år som dessa dokument avser.[18] Från och med den 1 januari 1989 skall dessutom dokumenten bevaras för en tillräckligt lång tid utöver tidsfristen, om en granskning av de nationella myndigheterna i samarbete med kommissionen visar att ett fastställande som de hänvisar till kan behöva rättas.[19] Eftersom den rapport som sändes till Italien i maj 1991 tydligt visade sådana fastställanden,[20] hade Italien denna utökade skyldighet avseende åren 1990—1992. Kravet på att bevara dokument omfattar även ett krav på att dokumenten skall kunna fås fram på begäran under de omständigheter som avses i lagstiftningen. Italien har underlåtit att uppfylla denna skyldighet.

45. Italien har således åsidosatt sina skyldigheter enligt lagstiftningen om gemenskapens egna medel och kommissionen skulle ha vunnit framgång med en talan om fastställelse av detta. Kommissionen har emellertid i förevarande mål yrkat fastställelse av att Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapslagstiftningen om egna medel genom att inte göra särskilt angivna belopp tillgängliga för kommissionen, vilka det står klart att domstolen inte har möjlighet att granska. Kommissionen har vidare godtagit att dessa belopp åtmionstone till viss del motsvarar belopp som inte utgör gemenskapens egna medel.[21] Under dessa omständigheter skulle det vara olämpligt att domstolen bifaller talan.

46. Kommissionens talan i förevarande mål kan därför inte vinna bifall. Det står emellertid klart att detta inte kan utgöra slutet på frågan. Enligt artikel 10 EG är gemenskapens institutioner och medlems-

16 — Artiklarna 1 och 2 i förordning nr 2891/77, som anges ovan i fotnot 5, och i förordning nr 1552/89, som anges ovan i fotnot 6. Bestämmelserna sammanfattas eller återfinns i punkterna 4 och 5 ovan.

17 — Artikel 2 andra stycket i förordning nr 2891/77, som anges ovan i stycke 5; artikel 2.2 i förordning nr 1552/89.

18 — Artikel 3 i förordning nr 2891/77 och artikel 3 första stycket i förordning nr 1552/89, vilken sammanfattas ovan i punkt 6.

19 — Artikel 3 andra stycket i förordning nr 1552/89, som anges ovan i punkt 9.

20 — Se punkterna 33—38 ovan.

21 — Se punkt 21 ovan.

staterna ömsesidigt förpliktade att samarbeta lojalt. Enligt min mening innebär denna bestämmelse att båda parterna under de omständigheter som föreligger i förevarande fall måste fortsätta att söka en lösning. Om de tillvägagångssätt som prövades innan förevarande förfaranden påbörjades (dokumentation för att rättfärdiga de belopp som begärts av Italien, avtal om ett statistiskt tillvägagångssätt som skulle göra det möjligt att nå ett förlikningsbelopp) inte heller fortsättningsvis är godtagbara för endera part, måste en annan lösning hittas. Det kan exempelvis vara lämpligt att parterna överenskommer om att utse en oberoende expert och att godta resultatet. Det kommer att vara möjligt för kommissionen att åter väcka talan vid domstolen, men jag upprepar att domstolen inte kan förväntas fastställa det belopp som skall betalas.

Rättegångskostnader

47. Eftersom kommissionens talan inte kan vinna bifall av de skäl som anges ovan, är det lämpligt att vardera part bär sin rättegångskostnad.

Förslag till avgörande

48. Följaktligen föreslår jag att domstolen beslutar följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Vardera part skall bära sin rättegångskostnad.